

Το ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΓΜΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΜΑΘΗΤΩΝ

<p>ΕΤΟΣ Αον Φύλλον Ιον</p> <p>Συνδρομαί δέν γίνονται δε- κται λόγω της αύξομειώσεως των τιμών</p>	<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΚΑΚΟΣ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ Δ. ΧΑΛΙΑΣΟΣ ΟΙΚ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Α. ΓΑΛΑΝΗΣ</p>	<p>ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑΣ 29α Τηλέφ. 43.566</p> <p>Τά χειρόγραφα δη- μοσιεύόμενα ή μη δέν επιστρέφονται ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 600</p>
---	--	---

Πειραιεύς 1 'Οκτωβρίου 1943

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΜΑΣ

Από βαθειά έκτίμησι πρὸς κάθε φωτιστικὸ καὶ ἀνθρωπιστι-
κὸ ἔργο κινούμενοι ἀπεφασίσαμε τὴν ἔκδοσι τοῦ μικροῦ αὐτοῦ
φυλλαδίου πού σκοπὸς του εἶναι ὁ ἑξής:

Νὰ ἐνώση μὲ τὰ ἱερὰ δεσμά τῆς φιλίας, ὅλους τοὺς νέους
κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, πού παντοῦ τὸ ψεῦδος, ἡ ἀκράτητος συμ-
φεροντολογία, καὶ ἡ ὑλοφροσύνη ἐπικρατεῖ πού τείνει νὰ συμπα-
ρασύρη τὰ πάντα καὶ νὰ καταπιῆξῃ ὅ,τι εὐγενὲς ἀπομένει. Σ' αὐ-
τὴν τὴν πνευματικὴν ἀποτοξίνωσιν ἀπὸ τό ὑλιστικὸ δηλητήριον θὰ
στραφοῦμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, προσφέροντας στὴν διψασμένη νεότητι
ὅτι ὠραιότερο παρήγαγε ἡ παγκόσμια διανόησι ἀποφεύγοντας
κάθε τι πού διαστρέφει τὸ πνεῦμα, καὶ καταστρέφει τὴν ψυχὴ.

Μεγάλος καὶ μὸς μας εἶναι ἡ ὁρμὴ αὐτὴ τῆς Πειραικῆς νεό-
τητος πού ἐκδηλώνεται κάθε μέρα μὲ διάφορα περιοδικὰ καὶ βι-
βλία γιὰ τὴν φιλολογοίαν, τίς τέχνες καὶ ἐν γένει στὸ ὠραῖον καὶ
ιδανικόν νὰ μῆ σ' ἓναν κατάλληλον ἀγωγὸν πού νὰ τὴν φέρῃ μα-
κρὰ ἀπὸ τίς ὑλιστικὰς τάσεις τῆς ἐποχῆς μας στὴν τέλεια καὶ
πραγματικὴ ἐπιστήμη.

Καὶ πρὸς κατάκτησιν τοῦ ὠραίου αὐτοῦ ιδανικοῦ θὰ στηρι-
χθοῦμε, ἐπάνω στίς Ἑλληνικὰς παραδόσεις καὶ εἰς
τὴν Ὁρθησκείαν. Διότι ὅπως λέει ὁ Diesteriveg στὸν Περιφήμω

Η ΡΟΥΛΕΤΤΑ

Είπαμε κύριοι ὅσα πιὸ πολλὰ βάλετε τόσα πιὸ πολλὰ κερδίζετε ἀκούγεται μιὰ βραχνή φωνή πού συνοδεύεται ἀπὸ κάποιο ὑπόκωφο θόρυβο σάν νὰ γυρίζη κάποια ρόδα.

Γυρίζω ἀδιάφορα τὸ κεφάλι μου καὶ κοιτάζω.

Συνηθισμένο πράγμα, μιὰ ρουλέττα.

Πάντως ἡ ἀδιαφορία μου νὰ εἶναι ὑποθέτω φαινομενική, γιατί ὁ ὑποφαινόμενος προχωράει στὸ μέρος πού ἔχει ἐγκατασταθεῖ τὸ γενικὸν ἐπιτελεῖον τῆς τύχης.

Εἶμαι χαρούμενος σήμερα γιατί ἔκκαμα μιὰ γερὴ μπαζα καὶ οἱ τσέπες μου, ἄδειες συνήθως, εἶναι σήμερα στίς δόξες τους. Οἱ ἐπιτε-

«ὁδηγὸ πρὸς μόρφωσιν δημοδιδασκάλων» «Μόνον διὰ τῆς θρησκευτικῆς μορφώσεως πρόκειται ὁλόκληρος ὁ βίος καὶ πᾶσαι αἱ προσπάθειαι τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐξυψωθοῦν καὶ ἐξευγενισθοῦν. Αὐτὴ λαμπρίνει τὰ ἐπίγεια διὰ τοῦ αἰωνίου». Γι' αὐτὸ παιδιὰ μὴ διστάζετε, καθόλου, τρέξατε ὅλοι στὴν πνευματικὴ μας αὐτὴ συντροφιά καὶ δώστε μας τὰ χέρια σας στὴν ὥραϊα καὶ εὐγενικὴ προσπάθειά μας.

Εἶναι πράγματι δύσκολος ὁ δρόμος, καὶ εἶναι φόβος τὰ τρυφερὰ ποδαράκια σας νὰ ματώσουν στίς πέτρες καὶ στ' ἀγκάθια, ἀλλὰ δὲν θὰ σταθοῦμε στὸ δρόμο ὅσο δύσκολος καὶ ἀνηφορικὸς κι' ἂν εἶναι. Πάντα θὰ προχωροῦμε καὶ θὰ τὸν γεμίσωμε μὲ κρῖνα ἀπ' αὐτὰ πού μόνο οἱ τρυφερές σας ὑπάρξεις μποροῦν νὰ φυτέψουν, καὶ ἀρώματα πού μόνο οἱ δικές σας παρθένες ψυχές εἶναι γεμάτες, τὰ κρῖνα καὶ τὰ μῦρα τῆς ἀγάπης.

Στὸ δύσκολο αὐτὸ δρόμο θάχουμε συμπαραστάτας ὅλους ἐκείνους, πού χρόνια πρὶν ἀπὸ μᾶς, τράβηξαν τὸν ἴδιο δρόμο καὶ σήμερα σάν φάρσι σκορπίζουν ἀδιάκοπα τίς ἀχτίνες τους καὶ φωτίζουν τὰ πνευματικὰ σκοτάδια τῆς ἀνθρωπότητος.

Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ κρίνετε μὲ ἐπιείκεια τὸ πρῶτον τεῦχος μας καὶ σᾶς ὑποσχόμεθα νὰ τὸ κάνωμε ἐφ' ἅμιλλο τῶν εὐρωπαϊκῶν τοιούτων.

Πειραιεὺς 1 Ὀκτωβρίου 1943.

ΔΗΜ. Α. ΧΑΛΙΑΣΟΣ

λάρχες τῆς τύχης ἔχουν ἐγκαταστήσει σὲ μιὰ γωνιὰ κάποιου μικροῦ Πειραιώτικου δρόμου, ἓνα περίεργο τετράγωνο τραπέζι, μὲ φαγωμένες γωνιές. Στὸ τραπέζι αὐτὸ, βρίσκονται σχεδὸν πάντοτε στερεωμένα μὲ πινέζες, δυὸ χαρτιά διαφορετικοῦ χρώματος, συνήθως ὁμως μαυρο-κόκκινο. Πόσα, λεφτὰ ἔφαγε αὐτὸ τὸ μαῦρο κόκκινο! Στὴ μέση τοῦ τραπέζιου εἶναι προσηρμοσμένο—ἓνα εἶδος βίδας κατακόρυφα σάν στύλος, καὶ ὀριζόντια ἓνα βαρὺ κακόσχημο σίδηρο, μυτερό στὴν ἄκρη, πού λέγεται στὴ γλῶσσα μου «αἰχμὴ τῆς τύχης».

Ἔλεγα λοιπὸν εἶμαι πλούσιος σήμερα.

Θὰ νομίσετε ἀσφαλῶς παγαποντιὰ, μαύρη ἀγορά, ἢ τίποτ' ἄλλο.

Σοῦ! σιωπὴ! Μὲ προσβάλετε! Τὰ κέρδη μου εἶναι τίμια τιμωτάτα. Πλησιάζω λοιπὸν καὶ στέκομαι στὴ μιὰ ἄκρη τοῦ τραπέζιου. Ἐκεῖνοι πού στὴν περίπτωσιν αὐτὴ κάνουν τοὺς τραπεζίτες, εἶναι τέσσερεις, χῶρια οἱ ἀβανταδῶροι. Δὲν ἀξίζουν ἀτομικῆς περιγραφῆς τὴν ὄψιν τους μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὁ καθένας ἀπὸ τίς ἄγριες φωνές τους.

—Ἐδῶ, ἐδῶ! Εἶπαμε κύριοι, ὅσα πιὸ πολλὰ βάλετε τόσα πιὸ πολλὰ κερδᾶτε! Ἀκούγεται, ἡ βραχνή φωνή τοῦ μπαγκιέρη, ἑνὸς παληανθρώπου μὲ ὑπουλη μούρη, ἀπ' αὐτοὺς πού λέμε πῶς γελᾶνε κάτω ἀπ' τὰ μουστάκια.

Βλέπω ἓνα—δύο πορτοφόλια νὰ βγαίνουν μὲ βία μέσα ἀπὸ τὸ ἦσυχον καταφύγιό τους. Ὁ μπαγκιέρης στρίβει μὲ τὸ δάκτυλό του τὸ σίδηρο καὶ αὐτὸ γυρνᾷ σάν σφαῖρα.

—Βάζετε, βάζετε κύριοι, μαῦρο—κόκκινο, Μονὰ—ζυγά. Βάλτε,

Βλέπω πρόσωπα κατακόκκινα ἀπ' τὴν ἀγωνία κι' ἀπ' τὴ συγκίνησι νὰ κοιτᾶνε μὲ δέος τὸ σίδηρο πού γυρνᾶει.

—Τὸ κόκκινο κέρδισε! Μονὸ; ἀκούγεται σάν καταπέλτης ἡ φωνὴ τοῦ μπαγκιέρη. Ἀκούω φωνές χαρᾶς ἀνακατωμένες μὲ βραιοῦς καὶ μουγκριτὰ θυμοῦ.

Γιὰ στάσου λέω μέσα μου ἄς παίξουμε τὸ κατοστάρικο.

Καὶ μὲ κίνηση γεμάτη μεγαλοπρέπεια, πού θὰ τὴν ζήλευε κι' ὁ Ναπολέων, βάζω ἓνα κατοστάρικον στὸ ἀπλωμένο κόκκινο χαρτί. Περιμένω: Τζάκ! τὸ σίδηρο σταμάτησε.

Τὰ κόκκινα κέρδισαν κύριοι! φωνάζει ἡ ἄγρια φωνή. Καὶ παίρνει ἓνα χαρτονόμισμα ἀπὸ τὸ μαῦρο χαρτί καὶ τὸ βάζει στὸ δικό μου ἄπάνω. Κέρδισες παιδί μου μου λέει. Ἡ λογικὴ μου λέει ὅτι τώρα εἶναι σειρά νὰ κερδίσῃ τὸ μαῦρο καὶ χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ βάζω τὸ διακοσάρικον στὰ μαῦρα. Ἀρχίζει νὰ γυρίζει τὸ ὄργανο τῆς τύχης.

Ξάφνου σταματά!—Ζερό κύριοι κέρδισε τό ζερό, ακούγεται ἡ φωνή τοῦ μπαγκιέρη θριαμβευτικά.

—Θριαμβευτικά:

—Μὰ βέβαια, ὄλα τὰ λεπτά εἶναι δικά του.

Μὲ μεγάλη λύπη, βλέπω τὰ δύο κατοστάρικα αἰχμαλώτα στὰ ἄπληστα χέρια τοῦ μπάγκου. Σάν νὰ μὲ κυττᾶνε καὶ νὰ μοῦ λένε: Δὲν μᾶς παίρνεις!

—Ἔννοια σας, λέω μέσα μου, τώρα θὰ δῆτε.

Καὶ παραμερίζοντας τὴ λογικὴ μπρῶστα στὸ πείσμα βγάζω ἄλλα 5 κατοστάρικα καὶ μ' αὐτὰ συνεχίζω τὸν ἀγῶνα. Ὅσο γυρίζει τὸ ὄργανο τῆς τύχης, παρατηρῶ τὰ πρόσωπα τοῦ μπαγκιέρη καὶ τῶν συντρόφων του ποὺ δείχνουν μίαν ἀκόρεστη ἀπληστία, παρ' ὄλο ποὺ προσπαθοῦν νὰ μὴν τὸ δείξουν. Τὰ μάτια τους γυαλίζουν καὶ τὰ στόματα κάνουν μεγάλη προσπάθεια νὰ μὴ χαμογελάσουν, ὅταν κερδίζει τὸ ζερό ἢ τὸ ἀστέρι, γιατί τότε ὄλα τὰ λεπτά εἶναι δικά τους.

Ἄλλὰ οἱ παῖχτες καὶ οἱ θεατές κάθε ἄλλο φαίνεται παρὰ νὰ χαμογελοῦν. Σπάνια ἀκούω κανένα γέλιο χαρᾶς.

Μόνο φωνές ὀργῆς ἢ θυμοῦ ἀκούς μέσα στὸ θόρυβο ποὺ κάνει ἡ βραχνὴ πρόσκληση, ποὺ σάν νὰ ἤχη εἰρωνικά στ' αὐτί μου.

—Στόπ! Τὰ μαῦρα κέρδισαν! φωνάζει θριαμβευτικά κάπως τὸ μπάγκο γιατί θὰ παρετήρησε ἀσφαλῶς ὅτι στὰ κόκκινα ἔχουν βάλει οἱ περισσότεροὶ τὰ χρήματα.

Καταραμένη τύχη! Φαίνεται πῶς μὲ καταδιώκει! Ἔχασα! Νέα ἔφοδος στὸ πορτοφόλι! Νέα ἐπίθεσις στὰ κόκκινα

Ριψοκινδυνεύω τὸ χιλιάρικο.

Γυρίζει τὸ σίδηρο. Τὸ κόκκινο κέρδισε, ἀκούω.

—Εἴπαμε κύριοι ὅσα πιὸ πολλά

Ἄρπάζω γεμάτος χαρὰ τὰ δυὸ χιλιάρικα καὶ ἐτοιμάζομαι νὰ φύγω.

Μὰ . . . Ὑπάρχει ἓνα Μά! Γιατί νὰ μὴν παίξω;

Μπορεῖ νὰ κερδίσω κάποια χιλιάρικα καὶ ὕστερα φεύγω.

Γυρίζω λοιπὸν στὸ παιχνίδι καὶ παίξω τα δύο χιλιάρικα. Κάνω!

Αὐτὸ ὅμως δὲν μὲ λογικεύει. Παίξω τὰ 3 ἐνῶ ἡ καρδιά μου κτυπᾷ καὶ πάλι χάνω!

Τώρα ὁ ὄγκος, σὲ πάχος, τοῦ πορτοφολιοῦ μου ἔχει μικρυνθεῖ

Βλέπω πῶς ἔχω μόνον 8 χιλιάρικα.

Παίξω πάλι τὰ δυὸ. Μιὰ φριχτὴ ἀγωνία μ' ἔχει κυριέψει.

—Ζερό!

Ἄ τὸ καταραμένο αὐτὸ κέρδισε πάλι. Κάνω τότε τὴ μεγαλύτε

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Εἶναι ἀρχὲς τοῦ χειμῶνα. Κάποιο καταχνιασμένο καὶ παγερὸ πρῶτ' τὰ σύννεφα καταμαυρα στὸν οὐρανὸ ἔτρεχαν ἀπὸ ἐδῶ κι' ἀπὸ κεῖ ἔτοιμα νὰ ξεσπάσουν σὲ κλάμματα. Ὁ ἄστατος βορριάς φυσῶντας μὲ ὄλη του τὴ δύναμι δὲν τὰ ἄφηνε οὔτε λεπτὸ ἤσυχα νὰ τριγυρίζουν στὸ ἀπέραντο χάος. Ἡ μανιασμένη θάλασσα βογγοῦσε καὶ ἔριχνε μὲ θυμὸ τὰ κύματά της στὴν ἀκρογιαλιά πότε τραβῶντας τὰ πρὸς τὰ μέσα καὶ πότε ρίχνοντας τὰ χαλίκια πολὺ μακρῶτα.

Ἡ κίνηση στὴν πόλη δὲν ἦταν μεγάλη. Ἦτο περίπου μεσημέρι. Τὰ καταστήματα ἦσαν κλειστά. Τὸ δυνατό κρῦο δὲν ἐπέτρεπε τὴν ἐλεύθερη κυκλοφορία. Ποῦ καὶ ποῦ σὲ καμμιὰ γωνιά ἔβλεπες μερικὸς καστανάδες ποὺ μὲ μεγάλη προσοχὴ παρατηροῦσαν ἀπὸ τὰ σχίσματα ἐάν τὰ κάστανα ἦσαν ροδοκόκκινα.

Ἔτσι λοιπὸν τριγύριζα ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ κεῖ παρατηρῶντας αὐτὴν τὴν μελαγχολικὴ χειμωνιάτικη ἀτμόσφαιρα, ποὺ μὲ εὐχαριστοῦσε μὲ τὶς διάφορες εἰκόνες ποὺ μοῦ παρουσίαζε.

Καθὼς περνοῦσα ὅμως ἓνα στενὸ δρομάκι, ἐτάραξε ὄλη αὐτὴ τὴν εὐτυχία μου, μιὰ λυπηρὴ εἰκόνα. Ἡ καρδιά μου ράγισε μόλις τὸν εἶδα καὶ ἓνα μαῦρο δάκρυ κύλησε στὸ μαγουλό μου. Ἦταν ἓνας γέρος ζητιάνος μὲ κόκκινα μάτια γεμάτα δάκρυα, χεῖλη μελανιασμένα, κουρέλια βρώμικα πληγῆς ἀκάθαρτες.

Ὡ πόσο ἀπαισία ἢ φτώχεια εἶχε καταντήσει αὐτὴ τὴ δύστυχη ὑπαρξὴ. Μ' ἐσταμάτησε. Μοῦ ἄπλωσε τὸ τρεμουλιασμένο χέρι του. Βογγοῦσε κι' ἀναστενάζε ζητῶντας ἐλεημοσύνη. «Ἀδέλφια μου σῶστε με». Ἐψαξα ἀμέσως τὶς τσέπες μου, γιὰ νὰ βρῶ τίποτα νὰ δώσω στὸ γέρο ζητιάνο, ποὺ τὸ πρισμένο χέρι του κουνιότανε ἀπὸ ἐλαφρὰ τινάγματα. Ἐξαφνα ὅμως τὸν ἀκούω νὰ ψιθυρίζη μὲ τὰ παγωμένα χεῖλη καὶ νὰ παρακαλῆ τὸν Θεὸν «Θεοῦλη μου σῶσε τὸ πλᾶσμα σου! Συγχώρησε τὶς ἁμαρτίες μου! Λυπήσου με,

Τὶ ἄλλο μποροῦσα νὰ τοῦ κάνω; Περίμενα λίγο πιὸ πέρα σκε-

ρη τρέλλα. Βάζω καὶ τὰ 6 χιλιάρικα στὰ κόκκινα. Βλέπω γεμάτος ἀγωνία καὶ φόβο τὸ ἀδιάφορο μαῦρο σίδηρο.

—Τὰ μαῦρα ἐκέρδισαν! φωνάζει στὸ μπάνκο.

Γυρτὸς, λυπημένος προχωρᾶ νὰ φύγω. Καὶ χαμογελοῦ πικρὰ ὅταν ἀκούω ἀπὸ πίσω μου. Εἴπαμε κύριοι ὅσα πιὸ πολλά βάλατε τόσα πιὸ πολλά κερδᾶτε!

Ἐλπίζω νὰ χρησιμεύσῃ αὐτὸ γιὰ μάθημα στοὺς κουτοὺς καὶ εὐπίστους, ποὺ περιμένουν κέρδος ἀπ' τὴ ρουλέττα, ὄργανο τῆς καταστροφῆς τῶν χρημάτων.

Α. Σ.

ΟΡΘΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Κάποτε ένας μεθυσμένος βγήκε από μία ταβέρνα (δηλαδή τὸν βγάλανε) καὶ πήγαινε κακὴν κακῶς, γιὰ τὸ σπῆτι του. Ὡς ὅτου νὰ πᾶν ἀναγκάστηκε νὰ μετρήσῃ τὸ ἐμβαδὸν ἀρκετῶν πλακῶν τῶν πεζοδρομίων καθὼς καὶ νὰ φάῃ πολλές βρисиές ἀπὸ διαφόρους διαβάτας. Σὲ μιὰ γωνία ἢ τύχη τὸν ἔρριξε πᾶνω σ' ἕναν πολὺ νευρικὸν καὶ δεξιόθυμον ποῦ ἀμέσως ἄρχισε τὶς μουρμούρες.

—Δὲν βλέπεις ἄθλιε; Μπὶτ στραβὸς εἶσαι;

—Ἐγὼ δὲν βλέπω; Μπρὲ ἐγὼ τᾶχω καὶ τὰ μάτια μου ἐν τάξει καὶ τὰ μυαλά μου εἰκοσιτέσσαρα.

Ποῖον θὰ κοροιδέψης βρὲ Θὰ μοῦ πῆς πῶς βλέπεις.

—Μάλιστα βρὲ κύριε! Σὲ βλέπω διπλό.

Τότε γιὰ τί ἔπεσες ἀπάνω μου;

Γιὰτί σκέφτηκα νὰ μὴν πέσω οὔτε πᾶνω στὸν ἕνα οὔτε πᾶνω στὸν ἄλλο. Κι' ἔτσι βρὲ πέρασα ἀνάμεσα.

Σ' ἕνα Ἀμερικάνικο ξενοδοχεῖο ὑπῆρχε ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή: «Μὴν καπνίζετε· θυμηθεῖτε τὴν πυρκαϊὰ τοῦ δάσους Ἴροκεϊ»

Κάποιος ἐπισκέπτης ἀργότερα πρόσθεσε ἄλλην ἐπιγραφ. ποῦ ἔγραφε: «Μὴν πτύετε· θυμηθεῖτε τὴν μεγάλη πλημμύρα τοῦ Μισσισιπῆ».

πτικὴ καὶ ἔσπασα τὸ κεφάλι μου νὰ βρῶ τρόπο, ὥστε νὰ μπορέσω νὰ βοηθήσω τὸ γέρο—ζητιάνο καὶ νὰ τὸν ἀπαλλάξω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἄπονη μοῖρα ποῦ τὸν εἶχε καταδικάσει. Πολλοὶ περνοῦσαν ἀπὸ κεῖ χωρὶς νὰ τοῦ δίνουν σημασία.

Ἐξαφνα ὁμως ἄλλαξα ὄψη. Ἡ λύπη χάθηκε ἀπὸ τὸ πρόσωπό μου καὶ ζωγραφίστηκε ἡ χαρὰ, πετοῦσε ἡ καρδιά μου, γιὰτί ἔξαφνα, παρουσιάστηκε κάτι ποῦ δὲν τὸ περιμένα ποτέ. Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὸ γέρο—ζητιάνο ποῦ τὸν παρακαλοῦσε. Ἐνα αὐτοκίνητο τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ὀλόλευκο σὰν νεράϊδα, γλυστροῦσε ἐλαφρὰ στὸν ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο καὶ ἐρχότανε πρὸς τὸ μέρος μας. Τρέχω στὴ μέση τοῦ δρόμου σηκώνω καὶ τὰ δυὸ μου χέρια ψηλά, ὄχι μόνο τὸ ἕνα, καὶ ὁ σωφὲρ ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ. Ἀφοῦ τὸν σταμάτησα τὸν παρακάλεσα νὰ σώσῃ τὸν γέρο ἀδελφὸ μας, ποῦ βασανιζόταν ἐκεῖ ἀπὸ τὸ πρῶν ἀρρωστημένος, ξεπαγιασμένος ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ πρισμένος. Μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι ὁ γέρος δέχτηκε νὰ πᾶν στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, δίνοντας εὐχὴς σὲ μᾶς καὶ εὐχαριστῶντας τὸν Θεὸ, ποῦ εἰσάκουσε τὰ δύο λόγια ποῦ ἔβγαλε ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς του.

Εὐχαριστημένη κι' ἐγὼ περισσότερο διότι ἔσωσα ἕνα γέρο—ζητιάνο ἐξακολούθησα τὸν δρόμον μου παρατηρῶντας τὴν μελαγχολικὴ φύση.

ΤΑΣΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

ΗΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

(ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ)

Βρισκόμαστε στὰ 1813 Τὸ λαμπρὸ ἀστὲρι τοῦ Ναπολέοντος κλίνει πρὸς τὴν δύση του. Σειρὰ μεγάλη ἀποτυχιῶν, τὸν ἀναγκάζει νὰ καλέσῃ ὑπὸ τὰ ὄπλα νέους ἄνδρες γεμάτους ἀνδρεία καὶ ἀποφασιστικότητα.

Ἐστὶ ἕνας νέος ὁ Ζὰν Τιμπῶ ἀπὸ τὸ Σαμπωβέρ, ἔλαβε τὴν διαταγὴν νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως γιὰ νὰ καταταχθῆ στὸ σύνταγμα του.

Ἡ οἰκογένειά του ἦταν ἀπελπισμένη, ὄχι τόσο γιὰτί ὁ Ζὰν θὰ πήγαινε στὸν πόλεμο, ὅσο γιὰτί ἦταν τὸ μόνο σχεδὸν στήριγμα τῆς οἰκογενείας. Ὁ πατέρας του, ἂν καὶ ζοῦσε, ἦταν ἀνίκανος νὰ ἔργασθῆ εἰδίως ἔπασχεν ἀπὸ μίαν ἀρρώστεια χρονίαν. Ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Ζὰν ὁ Πιέρ, ἦταν πολὺ φιλάσθενος. Κι' ἔτσι μόνον ὁ Ζὰν, ἡ μητέρα του, καὶ ἡ μικρὴ ἀδελφή του ἡ Νανέτ κατόρθωναν νὰ διατρέφουν τὴν οἰκογένειαν.

Ὅταν ἔφθασε τὸ θλιβερὸ γιὰ τὴν οἰκογένεια μήνυμα πρὸς τὸν Ζὰν Τιμπῶ, ἡ μητέρα του ἔτρεξε στὸν Δήμαρχο τοῦ μικροῦ χωριοῦ τους καὶ τοῦ ἐξέθεσε ὅλη τὴν κατάστασι, χωρὶς νὰ παραλείψῃ νὰ προσθέσῃ, πως ἡ οἰκονομικὴ τους κατάστασι θὰ ἔχειροτέρευε πολὺ. Ὁ Δήμαρχος τὴν ἄκουγε προσεκτικά, ἀλλὰ ὅταν ἡ μητέρα Τιμπῶ, τοῦ εἶπε ἂν ἦταν δυνατὸν ν' ἀπαλλαγῆ ὁ υἱὸς τῆς ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν, μὲ ἕνα κίνημα τοῦ χεριοῦ του, τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβῃ, ὅτι αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ τίποτα.

Ἡ μητέρα ἐγύρισε στὸ σπίτι καὶ ἡ οἰκογένεια βυθίστηκε στὴ θλίψι. Μὲ δάκρυα στὰ μάτια ὁ νέος μας, ἀπεχαιρέτησε τοὺς γέρους γονεῖς του, ποῦ τώρα θὰ ὑπέφεραν οἰκονομικῶς.

Τὸ 1813 ὁ Αὐτοκράτωρ ἐθριάμβευσε καὶ πάλι σὲ διάφορα μέρη, ἀλλ' ὅπεστη ἐξωντωτικὴν ἦταν στὴ Λειψία. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ ἀσθένεια τοῦ πατέρα Τιμπῶ ἔχειροτέρευσε πολὺ. Ὁ ἰατρὸς εἶχε ἐκφράσει τὴν γνώμη του, ὅτι δὲν θὰ ζοῦσε πολὺ κοινὸ καὶ ὁ δύστυχος πατέρας ἔβλεπε τὸ ὄραμα τοῦ θανάτου νὰ πλησιάζῃ. Καὶ νά! Μιὰ μέρα ἔφθασε ἡ εἶδησι, ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ φθάσῃ, μὲ τὸ στρατὸ στὴν περιοχὴ τοῦ Σαμπωβέρ καὶ ὅτι μεγάλη μάχη ἀναμένεται στὴν πεδιάδα ἐκείνη. Ὁ Δήμαρχος μόλις ἔμαθε τὴν σπουδαία αὐτὴ εἶδησι ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ Τιμπῶ καὶ ἀνήγγειλε, ὅτι τὸ σύνταγμα στὸ ὁποῖο ἀνήκεν ὁ Ζὰν Τιμπῶ, θὰ λάβῃ μέρος στὴ πρώτη γραμμὴ τοῦ πυρός.

Καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνη ὁ ἀσθενὴς δὲν ἔπαυσε οὔτε στιγμὴ νὰ φωνάζῃ τὸν υἱὸν του. Ἡ κατάστασί του γι' αὐτὸ ἐπεδεινώθηκε.

—Νά τόν ἔβλεπα μόνο γιά λίγα λεπτά, ἔλεγε μέ μιὰ ὑπόκωφη φωνή. Γιέ μου, υιέ μου, ποῦ νᾶσαι τώρα;

Ἐγινε πολὺ ἐπίμονος καὶ μάλιστα ἀνυπόφορος στοὺς οἰκείους του, ὥστε ἡ σύζυγός του σκέφτηκε, ἂν καὶ αὐτὸ ἦτον ἐντελῶς ἀδύνατον, νὰ στείλῃ ἕνα γράμμα, γραμμένο ἀπὸ τὸν διδάσκαλο τοῦ χωριοῦ, στὸν λοχαγὸ τοῦ υιοῦ της καὶ νὰ τὸ στείλῃ ἐκεῖ μέ τὴν Νανέτ.

Ἡ μικρὴ ἐξεπλήρωσε πολὺ καλὰ τὴν ἀποστολὴν της. Στὴν ἀρχὴ ἀρνήθη κιν νὰ τὴν δεχθοῦν, ἀλλὰ τοὺς ἰκέτευσε τόσο καὶ ἐξέθεσε μέ τόσο συγκίνηση τὴν δυστυχία τοῦ πατέρα της, ὥστε κατῴρθωσε νὰ μεταδώσῃ τὴν συγκίνησή της σ' ἕνα λονία.

—Ὁ πατέρας μου, δὲν ζητάει νὰ δῇ τὸν Ζὰν πυρὰ πέντε λεπτά, ἔλεγε ἡ Νανέτ ἐνώνοντας τὰ χεῖρα.

—Μόνο πέντε λεπτά καὶ ὁ δυστυχισμένος μου πατέρας θά πεθάνῃ ἤσυχος. Πόσο θά εἴσατε καλὸς ἂν ἐδίδατε ἄδειαν εἰς τὸν ἀδελφόν μου.

—Μὰ μικρὴ μου αὐτὸ ποῦ μοῦ ζητᾶς δὲν εἶναι στὴν ἀρμοδιότητά μου. Τὸ μόνο ποῦ μπορῶ νὰ σοῦ κάμω εἶναι νὰ σὲ ὀδηγήσω στὸ λοχαγό. Ἀκολούθησέ με, πρόσθεσε ὁ λοχίας.

Καὶ ἡ Νανέτ ἀκολούθησε τὸν στρατιώτη στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ στρατοπέδου.

—Ἴδοὺ ὁ λοχαγός, μιλήστε του, τῆς εἶπε δείχνοντάς της ἕναν ἀνώτερον· καὶ τὴν ἄφησε.

Ἡ Νανέτ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ λοχαγὸ καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ γράμμα. Ὁ ἀξιωματικὸς λίγο ἐκπληκτικὸς παρετήρησε τὴν παιδικὴ φυσιογνωμία τῆς Νανέτ, ὕστερα πῆρε τὸ γράμμα, τὸ ἀνοίξε καὶ ἄρχισε νὰ διαβάξῃ προσεκτικὰ.

Ἐν ὄσῳ ἐδιάβαζε τὸ πρόσωπό του ἔπαιρνε ἕνα ὕφος συμπαθείας καὶ οἴκτου. Τέλος, ὅταν τὸ διάβασε, τὸ στριφογύρισε καὶ νευρικὰ ἄρχισε νὰ βηματίζῃ. Σταμάτησε μπροστὰ στὴ Νανέτ, ποῦ τὸν παρατηροῦσε μέ περιέργεια καὶ μέ συμπάθεια εἶπε.

—Ὡστε ὁ πατέρας σου εἶναι ἄρρωστος;

—Τόσο ἄσχημα, ὥστε θά πεθάνῃ ἀσφαλῶς. Κύριε λοχαγέ, ἀφήστε, σᾶς παρακαλῶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιάς μου, ἀφήστε τὸν ἀδελφόν μου μόνο πέντε λεπτά γιά νὰ προφθάσῃ ἀκόμα ζωντανὸ τὸν πατέρα μου. Σκεφθῆτε πῶς τὸ σπῆτι βρίσκεται μόλις δύο βήματα ἀπ' ἐδῶ. Νά, κυττάξετε πίσω ἀπ' ἐκείνους τοὺς σωροὺς τὰ ξύλα. Χωρὶς αὐτὰ θά μπορούσατε νὰ τὸ ἰδῆτε. Ἐπιτρέψτε, παρακαλῶ, στὸν ἀδελφόν μου νὰ δῇ γιά τελευταία φορὰ τὸν πατέρα μου, ὁ λοχαγὸς ἐλύγισε. Καὶ ἐκάλεσεν ἕναν δεκανέα.

—Πέστε στὸν στρατιώτη Ζὰν Τιμπὼ νὰ παρουσιασθῇ

—Λοχαγέ μου, θά ἀναχωρήσῃ μέ τὸν οὐλαμὸ γιά τὴν ἀλλαγὴ τῆς φρουρᾶς.

—Λοιπὸν μικρὴ θά σᾶς στείλῳ τὸν ἀδελφόν σας σὲ δυὸ ὥρες.

—Ὡ Κύριε, αὐτὸ εἶνε πολὺ σκληρό! Ἐάν ἔλθῃ τότε θά ὦν ἕνα πῶμα.

—Παιδί μου δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε περισσότερον. Καὶ τὴν ἄφησε. (Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

Πανοῦργος καὶ φιλάργυρος

Ὁ Λεάνδρος νέος πολὺ σπάταλος, ἔχει πατέρα τὸν Γερόνδιον ἄνθρωπον πολὺ φιλάργυρον, ὁ ὁποῖος τοῦ δίδει πολὺ λίγα χρήματα. Ὁ νέος θέλει ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ σφικτὸν βαλάντιον τοῦ γέρου πέντε τακόσια σκούδα. Ὁ Σαπέν, ὑπρέτης τοῦ Λεάνδρου ἀναλαμβάνει τὴν τρεμὲρὴ καὶ πολὺπλοκὴ ἐπιχείρησιν.

Σαπέν: Κύριε! Κύριε! Ὁ υἱός σας...

Γερόνδιος: —Ἐ, τί ἔπαθε ὁ υἱός μου;

Σαπέν: —Χμ, Πῶς φαίνεται πῶς δὲν ξέρετε. Ὁ υἱός σας, κύριε, αὐτὴ τῆ στιγμὴ εἶναι πιασμένος σὲ μιὰ περιπέτεια παράδοξη, τὴν πιὸ παράδοξη ποῦ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε.

Γερόνδιος (Ἦσυχος): —Ποιάν;

Σαπέν: —Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα μέ τὴν σειράν. Τὸν εἶχα βρῆ μελαγχολικό, καὶ δὲν ἤξευρα σὲ τί νὰ τὸ ἀποδώσω. Τέλος σκέφτηκα, πῶς κάτι θά τοῦ εἶπατε ἔσεις. Καὶ προσπαθῶντας νὰ διασκεδάσω λίγο τὴν στενοχώρια του, τὸν παρέσυρα ὡς τὸ λιμάνι. Ἐκεῖ μετοξὺ ἄλλων περιέργων ἀντικειμένων διακρίναμε μιὰν Τούρκικη γαλέρα, ἀρκετὰ καλὰ ἐξοπλισμένη. Ἐνας νέος τοῦ πλοίου, Τούρκος προφανῶς, μᾶς προσεκάλεσε νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦμε. Ἐμεῖς δεχθῆκαμε μέ εὐχαρίστηση καὶ ἐμπήκαμε μέσα. Μᾶς ἔκαμε χίλιες περιποιήσεις καὶ μᾶς ἔδωκε νὰ κολατσίωμε καὶ ἔτσι εἶχαμε τὴν τύχη νὰ φᾶμε τὰ ὠραιότερα φρούτα τοῦ κόσμου καὶ νὰ πιοῦμε τὸ καλλίτερο κρασί, ποῦ μπορεῖ τὰ βρεθῆ.

Γερόνδιος, (διακόπτων): —Καὶ τί τὸ παράδοξον βλέπετε σὲ ὅλο αὐτό;

Σαπέν: —Περιμένετε, κύριε, ἐδῶ εἴμαστε. Ἐνῶ ὅμως ἐμεῖς ἀμέριμνοι τρώγαμε, ὁ κακοῦργος αὐτὸς ἔκανε πανιὰ καὶ ἡ γαλέρα ἀπέπλευσε. Ὅταν εἶδε ὅτι ἀπομακρύνθηκε πολὺ ἀπὸ τὸ λιμάνι μ' ἔβαλε ἀναγκαστικὰ σὲ μιὰ βαρκούλα καὶ μέ ἔστειλε νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἂν δὲν στείλετε πεντακόσια σκούδα θά ἀπαγάγῃ τὸν υἱόν σας στ' Ἀλγέρι.

Γερόνδιος: —Πῶς! Διὰ βολε! Πεντακόσια σκούδα;

Σαπέν: —Μάλιστα, κύριε, καὶ μοῦ ἔδωσε πρὸς τοῦτο προθε

Στέλνετε συνεργασία. Εἴμεθα πάντοτε

στὴ διάθεσί σας. Ὅ,τι θέλετε

γράφετε μας καὶ ἀμέσως θά σᾶς ἐξυπηρετήσωμε

ομία δύο ὠρῶν.

Γερόνδιος: — Ἄχ! Τὸ καταραμένο κτήνος τὸν Τουρκαλᾶ!
Μὲ δολοφονεῖ τὸ κάθαρμα.

Σαπέν: — Κύριε, ὑποθέτω πὼς πρέπει νὰ ἐνδιαφερθῆτε διὰ τὸν τρόπο τῆς σωτηρίας τοῦ υἱοῦ σας, ἀπὸ τὰ σίδερα. γιὰτὶ πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾶτε τρυφερά.

Γερόνδιος: — Τὶ διάβολο πῆγε νὰ κἀνῆ σὲ κείνη τὴν παληογαλέρα;

Σαπέν: — Δὲν ἦταν δυνατόν νὰ σκεφθῆ τί μπορούσε νὰ γίνῃ.

Γερόνδιος (ἀποφασιστικά): — Νὰ πᾶς νὰ πῆς σ' αὐτὸν τὸν Τουρκο ὅτι θὰ στείλω τὴν δικαιοσύνη.

— Σαπέν: — Μ' ἀστειεύεσθε κύριε; Δικαιοσύνη στὴν ἀνοικτὴ θάλασσα; Εἶνε δυνατόν;

Γερόνδιος: — Τὶ διάβολο ἤθελε σ' ἐκείνη τὴν παληογαλέρα;

Σαπέν: — Μὴ ξεχνᾶτε κύριε, ὅτι πολλές φορές μιὰ διαβολικὴ δύναμη καθοδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους.

Γερόνδιος: — Ἄκουσε Σαπέν. Πιστεύω ὅτι καὶ πάλι θὰ ἐνεργήσῃ σὰν πιστὸς ὑπηρέτης.

Σαπέν (ἀνήσυχος): — Τὶ πράγμα κύριε;

Γερόνδιος: Ἐλπίζω, λέω, Σαπέν ὅτι θὰ πᾶς νὰ πῆς σ' αὐτὸ τὸ διάβολο νὰ μοῦ στείλῃ τὸν υἱόν μου καὶ νὰ κρατήσῃ ἐσένα ὄμηρο μέχρις ὅτου κατορθώσω καὶ μαζεύσω τὰ κεφάλαια ποὺ ζητάει.

Σαπέν: Σκέπτεσθε τί λέτε; Φαντάζεσθε πὼς ὁ Τουρκος μπορεῖ νὰ φανῆ τόσο ἀνόητος ὥστε νὰ κρατήσῃ ἕναν ἄθλιο σὰν ἐμένα στὴ θέση τοῦ υἱοῦ σας;

Γερόνδιος: Τὶ διάβολο λοιπὸν πῆγε νὰ κἀμῃ σ' αὐτὴν τὴν παληογαλέρα;

Σαπέν: — Δὲν ἦταν μάντης νὰ μαντεύσῃ αὐτὴ τὴν κακοτυχία. Πάντως ἐνεργήσετε γρηγορώτερα γιὰτὶ ὁ κακοῦργος μοῦ ἔδωσε μόνον δύο ὠρῶν προθεσμίαν.

Γερόνδιος: Λές ὅτι ζητάει...

Σαπέν: Πεντακόσια σκούδα!

Γερόνδιος: — Πεντακόσια σκούδα! Μὰ δὲν ἔχει καθόλου συνείδησι;

Σαπέν (εἰρωνικά): — Πραγματικῶς τὸ εἶπατε. Συνείδησις σ' ἕνα Τουρκο.

Γερόνδιος: — Νομίζει ὁ ἄθλιος ὅτι πεντακόσια σκούδα εἶνε πεταμένα στὸ δρόμο;

Σαπέν: — Υπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἀκοῦνε ποτὲ τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεως.

Γερόνδιος: — Μὰ τί διάβολος τὸν ἔστειλε σ' ἐκείνην τὴν παληογαλέρα;

Σαπέν: — Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια κύριε, Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ προβλέψῃ. Παρακαλῶ σπεύσατε.

Γερόνδιος: — Πάρε τὸ κλειδί τῆς ντουλάπας μου,

Σαπέν: — Καλά.

Γερόνδιος: — Θὰ τὴν ἀνοίξῃς.

Σαπέν: — Πολὺ καλά.

Γερόνδιος: — Στὴ δεξιὰ πλευρὰ τῆς ντουλάπας μου θὰ βρῆς ἕνα κλειδί, τὸ κλειδί τῆς σοφίτας μου.

Σαπέν (δυσανεστημένος προφανῶς): — Ναί.

Γερόνδιος: — Θὰ ἀνεβῆς, θὰ τὴν ἀνοίξῃς καὶ θὰ πάρῃς δλα τὰ παληόρουχα ποὺ ὑπάρχουν στὸ πανέρι καὶ θὰ πᾶς νὰ τὰ πουλήσῃς, γιὰ νὰ ἐξαγοράσῃς τὸν υἱόν μου.

Σαπέν: — Μὰ ὄνειρεύεσθε κύριε; Δὲν θὰ μαζεύσω περισσότερα ἀπὸ πέντε φράγκα. Καὶ ὕστερα ἔχω μόνον δύο ὥρες στὴ διάθεσί μου.

Γερόνδιος: — Ποιὸς διάβολος τοῦπε νὰ πάῃ σ' αὐτὴ τὴν παληογαλέρα;

Σαπέν: — Ὠχ! Χαμένα λόγια. Ἀφήστε τώρα τὴν γαλέρα καὶ σκεφθῆτε ὅτι ἡ ὥρα περνᾶει καὶ διατρέχετε κίνδυνο νὰ χάσετε τὸ παιδί σας.

Γερόνδιος: — Τετρακόσια σκούδα δὲν μοῦ εἶπες ὅτι ζητάει;

Σαπέν: — Λάθος, πεντακόσια!

Γερόνδιος: — Πεντακόσια;

Σαπέν: — Ναί.

Γερόνδιος: — Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ ξέρω ποιὸς διάβολος τὸν ἔστειλε σ' αὐτὴ τὴν παληογαλέρα.

Σαπέν: — Ἐχετε δίκην. Μὰ σπεύσατε.

Γερόνδιος: — Δὲν μπορούσε νὰ πάῃ περίπατο ἄλλοῦ;

Σαπέν: — Ναί, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Μὰ κάνετε λιγάκι γρηγορότερα.

Γερόνδιος: — Ἄχ, καταραμένη γαλέρα.

Σαπέν (ιδιαιτέρως): — Αὐτὴ ἡ γαλέρα τοῦχει φάει τὴν καρδιά.

Γερόνδιος: — Ἄκου Σαπέν, εἶχα ξεχάσει ὅτι εἶχα λάβει αὐτὰ ἐδῶ τὰ χρήματα ποὺ τόσο ἄκαρδα τώρα μ' ἐγκαταλείπουν. (Βγάζει τὸ πορτοφόλι του καὶ τὸ δίνει στὸ Σαπέν). Πήγαινε τώρα νὰ ἐξαγοράσῃς τὸν υἱόν μου. Νὰ πῆς ὅμως σ' αὐτὸν τὸν Τουρκο πὼς εἶνε ἕνας κακοῦργος, ἕνας ἐκτὸς νόμου, ἕνας κλέπτης. Καταραμένη γαλέρα! Χίλιοι διαβόλοι στὸ κεφάλι σου.

ΜΟΛΙΕΡΟΣ

Διαδίδετε τὸ περιοδικὸ στοὺς δικούς σας

στοὺς φίλους στοὺς γωστούς σας

Τὸ «Γλυκοχάραγμα» νὰ γίνῃ τὸ περιοδικὸ ὄλων

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

16 Πυκνοτυπωμένες σελίδες. Καλλιτεχνικό εξώφυλλο καί έκτος από τή συνηθισμένη ύλη θά βρῆτε:

1. Ἱστορικές μορφές τοῦ 21.
2. Ξεφυλλίζοντας τήν Ἱστορία.
3. Ὁ φίλος μας ὁ γιατρός μᾶς συμβολεύει.
4. Νεοελληνική λογοτεχνία κριτική τοῦ βιβλίου, ἐπιθεωρήσεις τοῦ δεκαπενθημέρου.
5. Ἀθλητική στήλη. Ὡς καί μίαν θρησκευτικήν στήλην γραμμένην ἀπό ἕναν ἀπό τοὺς διαπρεπεστέρους θεολόγους.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

ΥΠΕΡΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΥΓΡΩΝ

Ἴδου ἕνας τρόπος ὑπερεπιθέσεως τεσσάρων ρευστῶν, ἔνευ συμμίξεως τούτων.

1) Χύσατε ἐντός ποτηρίου ἐπιμήκουσ ὀλίγον καφέ (ρέβύθι) ψυχρὸν καί πολὺ σακχαρομένον.

2) Κατασκευάσατε κέρας ἐκ χάρτου τοῦ ὁποῦ τὴν ἄκραν καταλήγουσαν εἰς ὀπὴν μεγέθους χονδρᾶς καρφίτσας, κάμπτετε εἰς ὀρθὴν γωνίαν. Χύσατε ἐντός αὐτοῦ ὕδωρ διαυγές, ἀφ' οὗ πλησιόσατε τὴν ὀπὴν τοῦ κέρατος εἰς τὴν ἐσωτερικὴν παρεῖαν τοῦ ποτηρίου. Ἐπιτοί τὸ ὕδωρ θά ὀλισθήσῃ ἡσύχως καί θά ἐπικαθήσῃ ἐπὶ τοῦ στρώματος τοῦ καφέ.

Ἄμα ὁ ὄγκος τοῦ ὕδατος γίνῃ ἴσος πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ καφέ ἀποσύρατε τὸ κέρας.

3) Κατασκευάζετε δευτέρον κέρας καί ὁμοίως χύσατε ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἴσον στρώμα ἐλαίου.

4) Διὰ τρίτου κέρατος ἐπιθέσατε ἴσον στρώμα οἰνοπνεύματος ἐπὶ τοῦ ἐλαίου, ἀλλὰ πάντα μέ τὸν ἴδιον τρόπον.

Ἄπαντα ταῦτα τὰ στρώματα θά διακρίνωνται κάλλιστα ἕκαστων ζωηρῶς ἀντιθέτων αὐτῶν χρωματισμῶν.

Ο ΠΑΙΓΝΙΔΙΑΡΗΣ

12

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ὅταν εἶμαι μέ Α
Ὅλος νειότη καί χάρη.
Ὅταν εἶμαι μέ Κ
σκελετός καί κουφάρι

(Ἡ λύσις στὸ ἐπόμενο).